

"בחברה ובמשפחה"

יום יום קוראים לנו בטור פופולרי זה בעתון על סעודות ומסיבות רשמיות. אחד התנאים הראשונים להצלחה כל מאורע חברתי מסוג זה הוא בחירת המשקאות הנכונים. המסורת הצרפתית המפורסמת בשטח זה קבעה כללים אלה:

לפני הסעודה — אפריטיף (וורמוט וזכרון). לדגים — יין לבן (שטו מונטן). למנה העיקרית — יין אדום שולחני (אדום עתיק או פומרד). לקינוח סעודת — כוסית קוגיאק או ליקר מהתוצרת המובחרת של "כרמל מזרחי".

בעולם הרחב

משתמשות הנשים לשיעור רצונן בטקסטיל שמפו לדברי צמר. משי ואריגים עדינים. השתמשי גם את בקצף רך ללא אלקלי של

הצלחה מזהירה בארץ ובחוץ לארץ

המפיצים היחידים: חב' גורית בע"מ

גבי קציעה מיון חזרה מארה"ב ובריטניה עם שיטות חדשות.

מספרה לגברות סלון קציעה

תל אביב, רחוב אידלסון 6 קומה ב', כניסה מהחצר. מס' הטלפון החדש:

23650

מחירים נוחים

טייפ-טופ-טקזוק

נמכר בכל חנויות ומכולות אילת.

עם מצפוננו הלאומי והמקצועי אילב לא היה לנו פנינו ברירה אלא להחליט שבמקרה והממשלה לא תקבל את חתונתנו הש"קלה והסופית, לא נוכל להסיף ולשאת בעיני העם באחריות לבטחוננו הצבאי.

באולם נפלה תדהמה אפילו הרמטכ"ל הזקן הופתע כליל.

"וזהי הפיכה צבאית!" התפרץ שריהי בריאות. האלוף חיך חיוך צונן של בון. לא, אדוני השר. אנחנו חיילים, לא פוליטיקאים. המוסר המקצועי קבע כי קצין חייל להת" פטר כאשר גישתו הצבאית אינה זוכה לאימון הממונים עליו.

לא היה כל ספק: ההכרעה נפלה.

שדה ההמראה של הקמע היה במשטח הגדול ממורת לשדה בוקר. אהוד בילה את הערב בחיילתו של דוד בן גוריון ה' ישיש כדי לקיים

הבטחה שנתן בשעתו לאביו. כשיצא למסע היה במצב רוח עכור מאד.

הפוליטיקאי בן 88, שעסק זה 15 שנה באפלטון ובזכרונות, התעקש להדריך את "בנו של משה" בענייני בטחון. האסון היה לדעת אהוד, שדחאק בענייני בטחון חסרו לו המושגים היסודיים ביותר. ככל מומחה אמיתי, סבל אהוד קשות כשהתייחסו למקצו" עז בבורות המתיהרת של חובבים.

כמו רבים מקרב הצעירים, היה אהוד מ' שוכנע כי בן גוריון ובני דורו הכניסו את המדינה למבוי סתום עוד לפני שהוקמה. כל הצרות של עשרים השנים האחרונות נבעו לדעתם, מאיכושרם של מייסדי המדינה לח' שוב באופן צלול והגינני. קשה היה לאהוד להאמין, כי רק 25 שנה עברו מאז עמד בן גוריון בשיאו. דבריו על "אקטיביזם בטחוני", "קוממיות יהודית" וכדומה צילצלו כאילו נולדו בימי מתושלח.

רק פעם אחת כמעט התפרץ אהוד. היה זה כאשר הזהירו הזקן לבל להפריז בהערכת הערבים. "אני מכיר הערבים", אמר, "ראי תי עבודתם בסגירה ובפתח תקוה, כשעבדתי בפרדסים. לעולם לא ישיגו דבר." אהוד משך בכתפיו. מה הטעם להתרגז? היה ברור ש' האיש הזה לא שינה את דעתו מאז 1905, לפני שבעים שנה. הוא לא הבין את הערבים מעולם, ועתה, אחרי ההתקדמות העצומה של הערבים בדור האחרון, הבינם פחות מ' המיד.

בעצם, לא היה אשם. אחרי הכל, הוא ו' חבריו באו מפלוג' ומרוסיה ונדרשו לפתע להתמודד עם בעיות שלא חלמו עליהם כשנעריהם. מה הם למדו על המרחב, על ה' ערבים, על מלחמות הצלבנים? אהוד התאמץ לחיך בנימוס. "כן, מר בן גוריון, אמסור דרישת שלום לאבא". ריבונו של עולם!

בהגיעו לשדה ההמ"ר, אה, כבר היה הכל מוכן. במקום שררה איירה מוררה, שדב' קה חיש מהרג גם בו.

המפלצת עמדה כי מרכו, אימתנית ויפה באורו החיור של הירח. מסביב הסתודדו כמה דמויות, קצינים גבוהים, טכנאים ומד' ענים, קבוצות קבוצות, כנפחדים. האנשים שוחחו ביניהם כמעט בלחש. הכל הזכיר את הספרים שקרא אהוד בילדותו. חסמבה במח' תורת. משום מה חזר לעצמו כמה פעמים על השם המוטומס — חסמבה, חסמבה, חסמ' בה...

הוא הסתכל בשעון. תשע שלוש עשר וחמש. עוד 25 דקה.

הם חיים ברגע זה, אמהות, תינוקות, זק' נים, זוגות אוהבים, הורים גאים, צוחקים, מחלוצים, אמר קול נשי באוזנו. הא' הס' תובב כנשון נחש. ליאורה אורנת עמדה לידו, כשמבט מזור בעיניה. "אהוד", אמרה לחשה, "איך אתה יכול? איך אתה יכול?"

הוא יהרוג מאה אלף, אך יציל שני מ' ליון, השיב הגבר הצעיר. פניו החדים לבשו הבעה קטנה, כמסוכה.

הוא אפשו לשקול חיי אדם כשקירקמח? הריק, קחי את עצמך בידיי, אנחנו ב'

"אנחנו רוצחים", אמרה אוריק בקול מסור' נה.

נשים, נשים. חשב אהוד. לא מסוגלות אף לרגע להתרומם מעל לעצמן, להסיר את הקליפה הרגשית, להפוך למכשירים קרים, מדויקים, חסרי רגש. ומחו כבר חישב: מה אם הפצצה תכזיב? הרי לא ניסתה כלל! אולי חלה איוו שהיא טעות קטנה? ברגע זה כבר נעות החטיבות דרומה: שתי אוג' דות לאורך שפת הים, ביבשה; אוגדה שלישית באניות מנמלי אילת ועקבה לפורט תופיק, אוגדה רביעית בדרך הים לאלכסנדריה, חלקה מוטסת בהליקופטרים. למעלה מששים אלף צעירים חיים, שיפלו אל תוך הגיהנום אם לא תשבור הפצצה במחיריך את רצון ההתנגדות של האויב.

שריקה חדה הפסיקה את השיחות הלחו' שות. הדמויות האפלות התמתחו בעל-כורחן. קול קר, חסר גוון, התנשא מעל לשדה:

"חמש עשרה דקות!"

בלא ידידיו ספר אהוד את הלגיות. שניה אחר שניה. לרגע עלתה לנגד עיניו תמונת רחוב קאהירי סיאן לעת עתה. אולם הוא דחק את הציור מן ההכרה. לא לענין, לא לענין.

"ארבע עשרה!"

לא לחשוב על שום דבר. הפיר נפל. הגורל שוב אינו תלוי בצדו אדם, הוא הפך עצמאי, מתנשא מעל לראשי יוצריו, וקולו צלול ומ' תכתי:

"שלוש עשרה!"

לפתע נישא על פני השדה קול חרישי, אלמוני: "מעני, מעני אחילה, קירות לבני, הומה לי לבני, לא אחריש..."

"שתיים עשרה!"

"... כי קול שופר שמעת נפשי, תרועת מלחמה..."

"אחת עשרה!"

"... שבר על שבר נקרא, כי שודדה כל הארץ, פתאום שודדו אוהלי, רגע — ירעו' ת..."

"עשר!"

"... עד מתי אראה נס, אשמעה קול שור' פר?..."

"תשע!"

"... כי אויל עמי, אותי לא ידעו. בנים סכלים המה, ולא נבונים המה..."

"שמונה!"

"... חסמכים המה להרע, ולהיטיב לא ידעו..."

"שבע!"

"... ראייתי את הארץ והנה תוהו ובוהו, ואל השמים — ואין אורם..."

"שש!"

"... ראייתי ההרים — והנה רועשים, וכל הגבעות התקלקלו..."

"חמש!"

"... ראייתי והנה אין האדם, וכל עוף השמיים נדרו..."

"ארבע!"

"... כי כה אמר ה': שממה תהיה כל ה' ארץ!..."

"שלוש!"

המתיחות הגיעה לעיא. רק במאמץ עליון אפשר היה לסבלה.

"שתיים!"

רטט אחו בנ כחים.

"א — ה — ה!"

קול הנפץ הטיב את המלה האחרונה. לרגע נייעדה האדמה.

"ואז חזרה הדממה. המקום, בו עמדה אך זה עתה המפלצת, נשאר ריק.

פנישתם השלישית של הרמטכ"לים נת' קיימה מחוז לקאהיר ברחבה אשר לפני ארמון זעפראן. ה' אורחים עגודי העיר טורים לא הרגישו עצמם בנח. הם ניחשו את כוונתו של ה' דיקטטור הצעיר. אחרי שהשיחות הראשונות לא גרמו כמעט לשום התקדמות, גילה ל' עולם הערבי את קיום הכניסו. עתה הא' זינו מליונים למשאומתן המשוור, ראו מליונים את פני הקצינים ברשת הטלוויזיה המרחבית. צלחה ארדין האמין, כנראה שלחץ המליונים יויו את אורחיו.

"אחים, בני ערב", פתח הגבר השחררה, נמך המצח ולוהט המבט, את הישיבה ה' משודרת. "לפני תשע מאות שנה פלשו ה' פראנקים אל מולדתנו, רצחו ושרפו וחמ' סו וקרעו את ארצנו לבתרים. מאה שנה ישבו בעיר הקדושה. מי עזר להם, בני ערב? מי נתן להם את הכוח להביר את כובשי

העולם, את זרע מוחמד, עימר וחאלד? אחי, מתוכנו קמו בוגדים שלחמו איש בר' עהו, אמירים שכרתו ברית עם הפולש הזר נגד אחיהם. אולם כאשר קם שליח הגורל, אל-מאלקי אל-נאציר אל-שולטאן צלאח ארדין, ואיחד את עמנו בכוח החבר, הקי' אה מולדתנו את הרעל הפראנקי מת' כה.

אחים, בני ערב, האם מוטל עלינו שוב לאחד את ארצות בני ערב בדם ואש? זה 17 שנה ביתרו הציונים את עולמנו לשנים. מה נתן להם את הכוח להביר את זרע צלאח ארדין ובייבוס? אתם, בני ערב, ממשלתיכם ונסיכים. האם לא אחד להם לבבותיכם כדמשק ובחרטום. במ סול ובר' בנגאוי? בשמכם, אחים ערבים, אני פונה אל אורחי, מפקדי צבאותיכם המהוללים, בשאלה הנמרקת במוחכם: האם מכוים אתם לאחד סוף סוף את צבאותינו תחת מפקד אחד, תחת דגל אחד, דגל הכהר?"

הרמטכ"לים ישבו מדוכאים. הם, בני ה' מעמל האצילי שלבו במרחב מזה דורות, שנאו בלבם את ההרפתקן הכורדי, שביקש לערער את יסודות המשטר בו עלו לגדולה. למעשה העמידם לפני הברירה: להיכנע לו, או לעמוד מול התקוממות המתחרת האיונית במולדתם.

הרמטכ"ל העיראקי היה הראשון שנאלץ להגיב. הוא היה גבר בניל העמידה, שנשא על פניו את צלקות פצעיו מימי הסיבוב השלישי. "הממ", אמר, "החשי ליבם של בני עמנו, בכל רחבי המרחב, הוא יסוד מדיניותה המצוהרת של ממשלתי. נשקול את הצעת הוד מעלתך, הנשיא המכובד של מצרים, בכובד ראש ובאהדה עמו' קה."

הרמטכ"ל הסורי שלה בו מבט של הכרת תודה. "גיבורי האיטלאם מאו ימי הנביא קמים לעיני רוחנו. נבקש דרכים ר' נחפש פתרונות לבעות המכאובות של הוד. בעזרת אללה הרחמן והרחום..."

איש לא שמע את המשך המשפט, אם אמ' גם נמשך. רעם אדיר, כדבר אללה ביום הדין, החריש את האוזניים. האורות כבו, האדמה רעה, גל חום אדיר הצליף על ה' פנים. הקיר הקדמי של הארמון התמוטט. ומעבר לנהר, במרכז העיר, מרחק של שלושה, ארבעה קילומטרים, עלתה לאיטה פיטריה אדומה שהאירה את הרחבה באור מזור.

"פצצה אטומית", נפלטו המלים מפי ה' עיראקי, שביקר לפני תריסר שנים ב' תמרונים האטומיים האחרונים של הצבא האמריקאי.

"אל יאה ד", נאנק הסירי, מוכה הלם.

הראשון שהתאושש היה האויב. הא' זינק אל בין אורחיו, חטף את המיקרו' פון ופנה לעבר ה' פיטריה הבורקת. אור גדול נדלק בעי' ניו, רגש פראי עיוות את פניו. "בני ערב!" צעק בקול ציוד אל תוך המכשיר, "הציו' ני החליט במקומנו. בשם אללה הנוקם, בשם הכבוד הערבי, על החורבות העשונות של בירת ערב, אני מכריז על הקמת ה' מדינה הערבית הגדולה והמאוחדת, מחופי מארוקו ועד היר פוס, ממעיינות הגילוס עד מעיינות הפרת. תעיש אל-דאולה אל' ערביה אל-כוברה!"

הוא תחב את המכשיר ליד העיראקי ה' מהומה. הגנרל הקשיש הזדקף. "בשם הצבא העיראקילשעבר: תחי מדינת ערב המאו' חדת!"

"בשם צבא הרפובליקה הסורית לשעבר: יחי צבא האחדות הערבית!" "בשם צבא מארוקו: יחי מפקדנו, אל' זעים צלאח ארדין אל-איובי אל-תאני!" "בשם צבא תימן... בשם אללה והצבא הסעודי... בשם צבא לבנון החופשית, בעי' רת ישו אדוננו... בשם צבא ס' דאן... בשם הצבא המלכותי ה' בני... בשם כוחות טור' ניסיה... בשם חילות אלג'יריה..."

הכורדי הרים את ידו. לעיני המליונים קפאו פניו. קולו, קולו, שעוד לפני רגע חצב להבת, היה עתה שקט ומתכתי: "אחי, אורחי המדינה הערבית הגדולה, עת מלחמה היא, נקבץ את כוחנו לאגרוף אחד. אני מכריז על משטר צבאי ברחבי המדינה. ה' הגת ארגון האויבים בכל ארץ חסול לידה את השלטון בתוקף מידי, עד להודעה חד' שה' ראשי המבטור של הצבאות יחזרו מיד למפקדותיהם. להתראות בירושלים המ' שוחררת!"